...ти говориш... Уверена съм, че е той...
Странно би било, ако (бил) е тя студент...
Не, не!.. Твоята (догадка) предположение на жи-
лото не почива!.. Затова искам да от-
върна със стихове на (тия) стихове, кои-
то чухме... със същите рими...
Хулиян – Старата госпожица сви дълбоко
поглед – молиш ли само да (ти) кажеш,
по дори да (ти) признаеш: вчера, (се) (ми) (ка)
(сега) много ми (е) харесва!..
Само студентки, все едно, няма да ви-
ди през стената!
Ин-ги – Стената е стара – няма в
нея няма пукнатини?
Хулиян – Иска ли се, могла би, съвсем да
няма стена?
Ин-ги – Мълчи! Мога да забравя ме-
лодията и римите!
Пее!

Който (в нощ безсънна сам) (да) славя
Славея (през пустата стена)
(Твоята книга оздравяват)
(наи-златисти) (лирични) (думи).